SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 25. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 6, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 6-го ЛЮТОГО 1993. Ч. 25. РІК С.

ПАРЛЯМЕНТ УКРАЇНИ СХВАЛИВ ЕКОНОМІЧНУ ПРОГРАМУ

Київ (Б. Клименко). — Тут 2-го і 3-го лютого народні депутати України обговорювали плян дій Уряду. Обговорення закінчилося тим, що 283 голосами „за" — із 373 присутніх — Верховна Рада „взяла до відома" плян дій Уряду України для здійснення та розвитку основ національної економічної політики. Проти голосували 21 депутат.

Депутатам нічого іншого не залишалося робити, оскільки самі вони і затвердили ці „Основи національної економічної політики" в березні минулого року. Інша справа, що проминув рік, а жодна з передбачених програм, не була виконана. Здається, більшість парляментарів вирішила надати можливість працювати новому Урядові. Були побоювання, що парлямент „заріже" економічний плян, але здоровий глузд, або якісь інші обставини допомогли.

Президент України Леонід Кравчук, перед від'їздом до Швайцарії, на зустрічі зі своїми представниками в районах промовив: „Хочу вам сказати відверто і щиро: я підтримую Уряд Кучми тому, що я підтримую стабілізацію. Спроби скомпромітувати Уряд спрямовані проти української держави".

Виглядає, що першочергові завдання Уряду в певних моментах суперечать одне одному. Найголовніші з них: гальмування і припинення спаду виробництва; розвиток взаємовигідних господарських зв'язків; відновлення управління державним сектором економіки; забезпечення дієвости державної влади; реалізація системи антиінфляційних заходів; розвиток інфраструктури ринків, ресурсів, продуктів, капіталу; приватизація та комерціялізація торгівлі, громадського харчування, сфери послуг; здійснення корпоратизації державних підприємств.

Аналіза стану економіки України, представлена Урядом, малює трагічну картину. Економічна ситуація в країні є „надзвичайною і характеризується стрімким наростанням інфляційних процесів, розбалянсуванням фінансово-кредитних відносин, глибокою платіжною кризою, значним падінням виробництва, різким загостренням становища в інвестиційній сфері, перш за все на об'єктах виробничого призначення, неефективною зовнішньоекономічною політикою, падінням життєвого рівня населення, особливо найменш забезпечених громадян. Небувалих розмірів досягла емісія грошей. Натуральний обмін все більше замінив товарно-грошові відносини. Порушені міжгалузеві і міжрегіональні зв'язки. Валютних надходжень не вистачає навіть для обслуговування найнеобхіднішого критичного імпорту".

Економічна криза переплітається зі структурною кризою, яка пов'язана з надмірно високою часткою важкої промисловости, застарілістю виробничого апарату, несприйнятливого до науково-технічного прогресу, гіпертрофованою мілітаризацією народного господарства, залежністю української економіки від постачання багатьох видів сировців. За 1990-92 роки сильно впало виробництво, що й відкинуло народне господарство на сім-десять років назад.

Для того, щоб вивести економіку з кризи чи хоча б стабілізувати її, потрібен уряд-камікадзе, зауважив депутат Володимир Філенко, додавши: „При всіх наскоках на Уряд правих чи лівих, альтернативи йому немає. 'Нова Україна' буде підтримувати цей Уряд".

Такого ж становища дотримується Вячеслав Чорновіл, який сказав: „Ми критикуємо окремі декрети, але підтримуємо Уряд тому, що він єдиний хоча б щось та робить, щоб вивести державу з кризи".

Один з представників парляментарної комісі зауважив: „Шкода, що цього Уряду не було в січні 1992 року".

ДВА УКРАЇНСЬКІ ДИПЛОМАТИ ПОПРОСИЛИ АЗИЛЮ В КАНАДІ

Джерзі Сити, Н.Дж. — Як інформує канадський щоденник „Ґловб енд Мейл" з 4-го лютого, бажання двох членів української амбасади в Оттаві залишитися як політичні еміґранти в Канаді може викликати ускладнення в дипломатичних відносинах поміж Канадою і Україною.

Дипломати Олексій Родіонов і Євген Кучер дістали доручення від Уряду України повернутися до Києва. Причиною їх видалення з амбасади, як зазначив амбасадор Левко Лук'яненко не є політична активність, але їхня неправильна поведінка. Виявляється, як пише канадська преса, обидва дипломати були в автомобільному випадку ще в жовтні минулого року, який стався біля будинку колишньої совєтської амбасади.

На підставі інтерв'ю, що його перевів Джефф Саллот кореспондент парляментарного бюра в Оттаві, дипломати призналися до того, що вони були вмішані в автомобільний випадок, але заперечують що вони були підпиті. Випадок стався коли автомобіль О. Родіонова вдарив інший автомобіль, який стояв на дорозі, а автомобіль Є. Кучера, який їхав дуже близько, вдарив Родіонова. Наслідком того були знищені обидва автомобілі амбасади, а Є. Кучер дістав поліційну кару за те, що їхав надто близько до автомобіля перед собою. Поліція не робила звичайної перевірки тверезості, тому що йшлося тут про дипломатів.

Амбасадор Л. Лук'яненко, довідавшись про цей випадок, зажадав їх відкликання до Києва, чого однак дипломати не зробили і тепер просять політичного азилю в Канаді, мотивуючи це тим, що їх можуть в Києві політично переслідувати. О. Родіонов є професійним дипломатом, членом колишньої совєтської амбасади, якого залишено в українській амбасаді після проголошення незалежности України, а Є. Кучер є професійним перекладачем.

Тепер їхнє прохання залишитися в Канаді на постійно може викликати деякі ускладнення у дипломатичних відносинах поміж Канадою і Україною, зокрема тепер, коли Україна потребує фінансової допомоги від Канади.

Л. Лук'яненко від початку своєї кар'єри амбасадора мав саме із тими дипломатами доволі напружені стосунки, але тепер заявив, що якщо вони будуть старатися іміґрувати до Канади правильним шляхом і їх приймуть як канадських громадян — це не є його справа. Він, однак, не годиться, щоб їхню справу розглядати, як справу політичних еміґрантів, а твердження, що їх можуть переслідувати в Києві є образливе для Уряду України.

КУК розпустив комісію

Вінніпеґ, Ман. (КУК). — Централя Конгресу Українців Канади (КУК) розпустила Комісію оборони громадянських прав (КЗГП) КУК. Рішення було прийняте 15-го жовтня 1992 року на першому засіданні новообраної Екзекутиви КУК після 17-го Конгресу Українців Канади і підтверджене 10-го січня 1993 року.

Голова комісії адв. Іван Б. Григорович та інші її члени були писемно повідомлені про рішення Екзекутиви у листах з 28-го жовтня 1992 року, де їм також висловлено подяку за їхню працю.

Екзекутива КУК може відновити КЗГП у тій чи іншій формі у майбутньому при безумовній необхідності у такій дії та достатніх фінансових ресурсах.

В. Чорновіл відвідав Прибалтику

Київ (УНІАР). — Лідер Народного Руху України Вячеслав Чорновіл повідомив про результати своєї візити в Естонію та Латвію. Під час зустрічі з прем'єр-міністром Естонії обговорено питання про непевне становище українських меншин в країнах Балтики, де українці фактично позбавлені права на отримання громадянства. Приділено увагу також встановленню повних дипломатичних відносин України з Естонією і Латвією.

Основною метою поїздки В. Чорновола до Таллінa була презентація Руху в Европейському демократичному союзі (ЕДС) об'єднанні партій центристської та християнсько-демократичної орієнтації. За словами голови, незабаром Рух отримає статус спостерігача в ЕДС, Любляна, а після проведення перших багатопартійних виборів в Україні, стане повноправним членом цієї впливової европейської організації.

Під час відвідин Риги В. Чорновіл взяв участь у четвертій нараді українців Латвії, де виступив з пропозицією щодо захисту прав українців у цій країні та створення умовин для повернення бажаючих в Україну.

„Щоб пам'ять про о. Я. Лесіва була живою"

О. Дяк і О. Проців в редакції „Свободи".

Джерзі Сити, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Олесь Дяк і Олена Проців саме прилетіли зі Львова, і їхні перші кроки на їм ще незнаній американській землі спрямовані до нашої редакції, бо важливе поінформувати якнайширші кола українських читачів про те, що вони заплянували тут перевести в життя.

Отож тих двоє молодих завзятих осіб приїхали на місяць часу, щоб відбути у різних українських громадах ряд вечорів присвячених людині, для пам'яті якої вони тепер працюють і живуть. Це св. п. о. Ярослав Лесів, довголітній політв'язень, поет, а передусім винятковий духовник УГКЦ, який загинув трагічно в 1991 році.

Наше перше питання хто і як спонукав їх до такого заміру, саме тут, в ЗСА, оживити і утривалити пам'ять про о. Я. Лесіва і довідуємося, що тут найбільшу ролю відіграв молодий активіст Юрій Нестерчук, а включився УККА, який допоможе відбути зібрання в поодиноких містах при співпраці громадських і церковних органзацій.

О. Дяк представляється нам як головний архітект задуму, який, сам поет і літературознавець, є головою Комітету, пам'яті о. Я. Лесіва, готує книжку про нього, що має охопити новознайдену поезію духовника, його релігійно-філософічні статті та інші архівні матеріяли. Рівночасно він допомагає до завершення пам'ятника в пам'ять покійного, проєкт якого нам показує.

Питаємо, що спонукало саме цих двох людей до того діла і О. Дяк виясняє, що його батько Михайло, як один із основників Українського Національного Фронту в 60-их роках, заарештований у 1966 році перебув 17 років в ув'язненні і там заприязнився із другим політв'язнем — о. Я. Лесівим, який зі своїм оптимізмом і вірою в Боже провидіння був прикладом та моральною остоєю для співтоваришів заслання і тюрем. Олесь Дяк розповідає про смерть батька, коротко після повороту із заслання і свої важкі молодечі роки, коли через переслідування родини він не міг закінчити Львівський Університет, а мусів працювати фізично. Позаочно студіював літературу і тепер є активним членом Спілки Письменників України та автором двох збірок поезій. Але для нього увіковічнення пам'яті о. Я. Лесіва, близького друга покійного батька стало ціллю, до якої він тепер з усією своєю молодечою енерґією стремить.

Не менш одержима цією ідеєю є Оленка Проців, для якої о. Я. Лесів був духовним батьком і духовним пастирем. Вона від 1989 року працює для Юрія Шухевича і на її обличчі читає-

(Закінчення на стор. 3)

І. ЗАЯЦЬ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — Тут у неділю, 7-го лютого, в год. 4-ій по полудні у приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру виступить Іван Заяць, голова Народої Ради, голова Підкомісії економічної реформи та голова київського Руху.

В Афганістані вбиті чотири співробітники ООН

Лондон, Англія. — Чотири співробітники Організації Об'єднаних Націй вбиті у східній афганській провінції Нанґарґар. Як передало пресове агентство Ройтер з Ісламабаду, в населеному пункті Сурґдіваль, що розташований 15 км на схід від Джелялабаду, три невідомі озброєні вояки відкрили вогонь в автомашини цієї міжнародної організації. За словами представника ООН, це не випадковий напад, а наперед підготована акція.

Співробітники центру ООН у справі соціяльного розвитку і гуманітарної допомоги англієць Тоні Баллард, експерт у справах гідроресурсів голляндець Дж. А. Ван Гофлякен і два афганські шофери, які працювали у представництві ООН, Абдуль Галі і Зія ульГак були вбиті на місці. Ще один представник цієї міжнародної організації, співробітник управління верховного комісара у справах втікачів Рейнгардт Ванров залишився живим, заховавшись у корчах, що росли поблизу.

Як стало відомо агентству Ройтерс, ці представники ООН, які займаються справами гуманітарної допомоги Афганістану, їхали з Пешавару, Пакістан, в афганське місто Джелялабад. Покищо невідомо, до якої групи належати ті, які вчинили напад. На думку одного західнього дипломата, напад на представників міжнародної організації могли вчинити члени таємної фундаменталістської організації, яка виступає проти будь-якої міжнародної присутности в Афганістані.

У середу, 4-го лютого, ООН оголосив про евакуацію всього свого персоналу зі східніх і південних провінцій Афганістану у зв'язку з тим, що уряд цієї країни не може забезпечити його безпеку.

В Ню Йорку відзначили слов'янських діячів

Ню Йорк (АОЛПУ). — Голова Міської ради Ню Йорку Ендрю Стайн вручив тут у четвер, 21-го січня, почесні грамоти понад трьом десяткам діячів української, польської і російської громад.

Серед українців були: пастор Володимир Баґрій, голова Ради Директорів організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні і президент Українського Євангельського Об'єднання Північної Америки, Уляна Дячук, головний предсідник Українського Народного Союзу; д-р Богдар Ворох, Рома Гадзевич, головний редактор Українського Тижневика, Зенон Снилик, головний редактор щоденника „Свобода". В додатку до вищезгаданих українців відзначені були 32 особи російської і польської національностей. В авдиторії були присутні понад 70 осіб.

У. Дячук і Р. Гадзевич були перешкоджені і не могли прийняти своїх грамот особисто.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ВІДВІДУЄ БЛИЗЬКИЙ СХІД

Вашінгтон. — Президент Билл Клінтон вирішив активізувати хід ізраїльсько-арабських переговорів, відправивши на Близький Схід державного секретаря Воррена Кристофера, який продовжить політику, що її при Джорджеві Бушеві проводив державний секретар Джеймс Бейкер.

Очікують, що В. Кристофер прибуде в Ізраїль 17-го лютого, перед тим відвідавши кілька арабських столиць. До останнього часу головною перешкодою для продовження переговорів була депортація з Ізраїля 400 палестинців. Прем'єр-міністер Їцак Рабін погодився прийняти назад 100 палестинців, однак вислані відповіли відмовою, вимагаючи повернення всіх. За словами Ї. Рабіна, державний секретар обіцяв „захистити" Ізраїль і не допустити, щоб арабський світ підтримав бойкот переговорів, до чого закликає Палестинська Визвольна Організація. Однак пізніше голова ПВО заявив, що керівництво організації вирішило відмовитися від закликів до бойкоту, не знімаючи з порядку денного проблему повернення в Ізраїль депортованих.

Ця поїздка буде першим турне нового державного секретаря у східню півкулю. Західні журналісти, які перебувають у Вашінгтоні, повідомляють, що хоч Адміністрація продемонструвала намір повернутися до близькосхідніх переговорів, офіційні запрошення учасникам діялогу покищо не розіслані.

Переговори про мир на Близькому Сході почалися 15 місяців тому, але покищо не принесли значних результатів, хоч Сирія й Ізраїль повідомляють, що у переговорах про приналежність Голянських висот досягнуто прогресу. Однак Сирія, як і до початку переговорів, вимагає повного повернення територій, які Ізраїль захопив в результаті війни 1967 року, а жидівська держава продовжує добиватися, щоб Сирія визнала Ізраїль суверенною державою і встановила з ним тісні економічні і політичні контакти.

Сеньйори УНС плянують зустріч

Джерзі Сити, Н.Дж. — Євген Волошин, голова Сеньйорів Українського Народного Союзу, повідомляє, що 19-та Конференція Сеньйорів УНС відбудеться цього року від 13-го до 18-го червня на Союзівці. Замовлення кімнат на конференцію приймають в канцелярії Союзівки.

Думки і поради в справі конференційної програми беруться радо до уваги, тому голова просить посилати їх до Є. Волошина на нижче подану адресу, а він обіцяє вже заздалегідь, що цьогорічна програма буде цікава для всіх учасників. Адреса: Eugene Woloshyn, 2047 Wingate Rd., Poland, Ohio 44514.

В АМЕРИЦІ

ПІДТВЕРДЖУЮЧИ ПОКРАЩАНЯ американської економіки, найбільші виробництва автомобілів в країні у середу, 3-го лютого, повідомили, що продаж автомобілів домашнього виробу в кінці січня збільшився на 24.6 відсотка до найкращого рівня за останніх два роки. Це, на думку аналітиків і керівників автомобільних виробництв, є наслідки кращих продуктів і більшого вибору моделів. Але ще більш конкретним наслідком цього є збільшення продуктивности у автомобільних виробництвах, що в свою чергу є запеавненням більшого запотребування працівників.

НОВОІМЕНОВАНИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ Биллом Клінтоном кандидат на майбутнього голову Сі-Ай-Ей не погодився підтримати негайне зменшення бюджету цієї аґенції на 29 біл. дол. Мабуть не поділяючи думок про новий період ощаджування в державних установах, а тим самим і в розвідчих аґенціях країни, номінат Джеймс Вулсі говорив натомість про нові можливості та завдання в час, коли „холодна війна" перестала бути загрозою. „Так, ми знищили велику потвору", — заявив він на зізнаннях перед сенатською Комісією розвідувальної служби. „Але тепер ми живемо в джунґлях, переповнених різнородною якістю гадюк".

ФБІ ПОСИЛИЛО СВОЇ слідства окремих войовничих мусулманських груп у ЗСА, які збирають гроші для палестинської екстремістської групи Гамас. Це збирання фондів звернуло на себе увагу тим, що згадана палестинська організація має у своїх рядах військові відділи, які останнім часом посилили напади на ізраїльських військовиків і цивільне населення.

ДИРЕКТОР КОНҐРЕСОВОГО бюра бюджету Роберт Рейставер заявив на зізнаннях Підкомісії засобів і способів у Палаті Репрезентантів, що пропоновані пляни охорои здоров'я президентом Биллом Клінтоном, республіканцями чи поміркованими демократами не принесуть жодних негайних заощаджень Федеральному урядові, ані громадянам-покупцям різнородних плянів забезпечення охорони здоров'я. Ця його заввага відразу викликала невдоволення серед конґресменів, присутніх на зізнаннях, і голосні взаємообвинувачення обидвох політичних партій. Це, на думку аналітиків, не дає великих надій на двопартійну підтримку майбутніх законопроєктів у справі охорони здоров'я.

ЗГІДНО З ДОКУМЕНТАМИ Пентаґону, новий секретар Департаменту оборони Лес Аспін зарядив щоб Пентаґон приготовив плян своїх видатків на наступний рік бодай на 14 біл. дол. менший, як існуючий бюджет. Перед своїм відходом з Білого Дому президент Дж. Буш вже був запропонував зменшення військового бюджету в наступному році на 3 біл. дол. Одначе розпорядження Л. Аспіна вимагає майже почвірного зменшення, тому формується серед спостерігачів думка, що це має бути першим кроком Уряду президента Билла Клінтона в здійсненні одної з його передвиборчих обіцянок — на багато більше зменшити військовий бюджет.

У СВІТІ

ЦИМИ ДНЯМИ У БАГДАДІ президент Іраку Саддам Гуссейн вручив орден „Матері всіх битв" першого ступеню керівникові Палестинської Визвольної організації Ясірові Арафатові. У спеціяльному указі високо оцінюється становище палестинців, які „стали на бік братнього іракського народу під час аґресії багатонаціональних сил". „Матір'ю всіх битв" в Іраку називають війну в Перській затоці, під час якої антиіракська коаліція в січні 1991 року визволила Кувайт, окупований іракськими військами.

ВЛАСТІ КОЛЮМБІЇ збільшили суму винагороди за інформацію, яка приведе до арешту керівника наркомафії Пабля Ескобара, до 7 міл. дол. Ще 2.5 міл. дол. пропонує Національна агенція ЗСА в питаннях боротьби з наркотиками. Це найбільша сума винагороди за всю історію боротьби з організованою злочинністю.

В СЕРЕДУ, 3-ГО ЛЮТОГО, прем'єр-міністер Вірменії Госров Арутюнян заявив у парляменті, що обговорювані програми соціяльно-економічного розвитку і бюджету віддзеркалюють точку зору більшости членів кабінету, однак він особисто не згоден з цими документами. Відразу після цієї сенсаційної заяви президент Вірменії Левон Тер-Петросян проголосив, що позбавляє Г. Арутюняна посту прем'єра, оскільки той грубо порушив політичну етику.

ТАК ЗВАНИЙ „СОЦІЯЛІСТИЧНИЙ шлях" привів Монголію до такого занепаду економіки і культури, що японські спеціялісти погодилися написати для цієї країни до 200 проєктів закону, з допомогою яких монголи закладуть основу для відбудови країни.

ВЛАСТІ НІМЕЧЧИНИ докладають зусиль, щоб допомогтися скасування кари смерти, до якої засуджено в Ірані німецького громадянина Гельмута Жімкуса. Як повідомляє німецький тижневик „Шпіґель", міністер закордонних справ Німеччини Клявс Кінкель під час недавньої зустрічі в Парижі з міністром закордонних справ Ірану Велаяті заявив, що „здійснення смертного вироку може мати тяжкі висліди для німецько-іранських відносин".

ПРЕЗИДЕНТ ПОЛЬЩІ Лех Валенса звернувся до міністра внутрішніх справ країни Анджея Мільчаповського з проханням знайти в таємних архівах польських спецслужб матеріяли, які стосувалися б життя Л. Валенси в часи його праці у „Солідарності". Як відомо, деякі представники опозиції звинувачують президента в тому, що він був агентом служби безпеки. Міністер А. Мільчаповський відповів президентові Л. Валенсі, що не може виконати його прохання, бо це було б „протизаконним кроком".

ОДИН З НАЙСТАРШИХ китайських політв'язнів, Ван Дзичше, вийшов на волю після 12 років тюрми. Його звільнили за два роки до відбуття повного терміну. Разом з ним стіни тюрми залишив Гао Шан, колишній державний діяч, якого за підтримку опозиційного виступу молоді на площі Тяньаньмень засудили на 4 роки наприкінці 1989 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to:

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
чеки (money orders) виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Перемога здорового глузду в Україні

У „Свободі" з дати 29-го січня ц. р. було повідомлення, що Верховна рада України прийняла постанову про „негайне припинення уповноваження народного депутата України Станіслава Гуренка". Йшлося про колишнього першого секретаря Компартії УССР, який не вирікся комунізму і належав до цих, які використовували демократію для її підрізування. У „Свободі" була вже мова про те, що Соціялістична партія, яка гуртує колишніх комуністів, повела акцію, щоб розв'язати Верховну Раду України та перевести нові вибори. Гуренко одверто заявив був, що він виступить з Верховної Ради. Очевидячки сподівався, що потягне з собою стільки інших членів Верховної Ради, що не стане кворуму і треба буде розписати нові вибори. Але той плян не вдався: хоч і деякі патріоти-державники, між ними Вячеслав Чорновіл, були раніше теж прихильниками думки про розв'язання Верховної Ради існуючої від 1989 року, проте активізація комуністів і ця заява Гуренка очевидячки їх протверезила.

У теорії думка про „відновлення" Верховної Ради та придбання їй більшого авторитету — бо вибори відбулись би вже у державній Україні — у теорії така думка логічна і приманлива — у практиці буде рисковна, бо тепер існує в Україні економічна криза, ціни заробітку не достосовані до куди вищих цін харчів та інших товарів, люди невдоволені і в такій атмосфері можуть увійти до Верховної Ради люди з деструктивного табору. Психологічно зрозуміла принципова нехіть колишніх репресованих патріотів, які сиділи у ГУЛаґах, до всіх колишніх комуністів, які у тому часі належали до упривілейованої верстви. Та принципова нехіть не дозволяє розуміти, що час не стоїть на місці, що „часи зміняються і ми зміняємось з ними", та що — конкретно — нинішня Верховна Рада перевела була постанови про суверенність, про незалежність України та всенародний референдум, який своїм блискучим вислідом задивував світ.

Активізація комуністів і плян Станіслава Гуренка розбити Верховну Раду та присилувати переведення нових виборів — знайшов той відгук, який в англійській мові має добрий вислів „беклеш" — відворотна реакція. В минулому тижні вже замовкли голоси про нові вибори, вже спокійно відбувається сесія Верховної Ради з прийманням різних правильних постанов. Рівнобіжно працює Уряд Леоніда Кучми. Особливо в ділянці боротьби проти злочинства. Та боротьба — нелегка проблема, бо ввесь апарат внутрішньої безпеки був за монопольної влади комунізму в руках комуністів. Отож треба було спершу створити надійний — льояльний до влади апарат безпеки. Чуємо, що нечисленні в'язниці у Києві й інших великих містах України — переповнені арештованими злодіями державного майна й спекулянтами, які використовували невідхильний первісний хаос для власної наживи.

Поминаючи спорадичні немудрі протиукраїнські атаки деяких органів преси в Америці — західній світ назагал ставиться прихильно до України, особливо країни Західньої Европи: треба завжди тямити, що це щойно процес побудови держави і що дотепер нема формально схваленої конституції.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Борис Клименко,
Київ

ПРОГРАМА УРЯДУ

Так зареагував прем'єр-міністер України Леонід Кучма на одну із пропозицій щодо редакції постанови Верховної Ради. 283 голосами „за" з 373 присутніх при 21 „проти" Верховна Рада „взяла до відома" Плян дій Уряду України реалізації та розвитку „Основ Національної економічної політики". Їй нічого іншого не залишилося робити, оскільки сама вона і затвердила ці „Основи..." в березні минулого року. Але за рік, що минув з того часу, жодна з 6-ти, як мінімум, програм, котрі пропонував уряд Вітольда Фокіна, не були реалізовані. Здається, більшість парляментарів вирішила надати можливість хоча б цьому Урядові не „скирдувати програми", а виконати хоча б одну.

Напередодні обговорення „Пляну дій..." ходили чутки, що Парлямент „заріже" його. Однак, як сказав мені лідер Руху народний депутат Вячеслав Чорновіл, реакційна більшість у Парляменті вже виладувалася в середині січня. І тепер так гостро питання ставити не буде, програма буде прийнята. До цього можна додати лише, що Президент України Леонід Кравчук, який не побоявся поїхати до Давосу під час обговорення пляну дій його Уряду, на зустрічі минулого тижня із своїми представниками в районах сказав: „Хочу вам сказати відверто і щиро. Я підтримую Уряд Кучми тому, що я підтримую стабілізацію. Спроби скомпромітувати Уряд спрямовані проти української держави"

Стабілізація і реформування економіки, що знаходиться в кризовому стані, висуває перед Урядом першочергові завдання, які в певних моментах суперечать одне одному. Найголовніші з них: „гальмування і припинення спаду виробництва; розвиток взаємовигідних господарських зв'язків; відновлення управління державним сектором економіки; забезпечення дієвости державної влади; реалізація системи антиінфляційних заходів; розвиток інфраструктури ринків ресурсів, продуктів, капіталу; приватизація та комерціялізація торгівлі, громадського харчування, сфери послуг; здійснення корпоратизації державних підприємств".

Національний дохід за 1992 рік зменшився проти 1991 року на 14 відсотків. Дефіцит бюджету України у 1992 році перевищив 17 відсотків і склав, за даними, наведеними Леонідом Кучмою у виступі перед шахтарями Донецька в понеділок 1 трильйон 325 мільярдів українських карбованців. Криза фінансової системи впритул наблизила державу до тієї межі, за якою починається деградація суспільства. Емісія готівки становила в 1992 році 491 млрд. крб. проти 10,4 млрд. крб. за 1991 рік. Вкрай посилилась напруженість на споживчому ринку, особливо з виробництвом продовольчих товарів. Випуск продуктів харчування зменшився на 15,6 відсотка, в тому числі м'яса — 21,6 масла тваринного — на 20, кондиторських виробів — на 24,5, борошна — на 12,7, крупів — на 18,4 відсотка.

Господарствами здано на хлібоприймальні підприємства зернових і зернобобових культур 11 млн. тонн, що становить лише три чверті до затверджених Урядом мінімальних заготівель на 1992 рік. Як стало мені відомо, Уряд має вирішувати в 1993 році питання із закупівлею 2-ох мільйонів пшениці, 2,5 мільйона тонн кукурудзи, півмільйона тонн соєвих шротів та біля 30 тис. тонн насіння кукурудзи; хемічних засобів захисту рослин на суму 353 млн. дол., ветеринарних препаратів та інструментарію — на 50 млн. дол.; харчової сировини, таропакувальних матеріялів та запасні частини на 260 млн. дол., на оплату лову риби в економічних зонах інших держав треба виділити 93 млн. дол.

Про плян дій Уряду Парляменту доповідав віцепрем'єр-міністер і міністер економіки Віктор Пинзеник, він же відповідав на запитання і виголосив заключну промову. Професійне знання своєї справи, що виражається у точних і вичерпних відповідях, дозволимо Вікторові Пинзеникові, якого вважають автором пляну дій, хоч він постійно наголошує, що це є плід колективної праці, переконати Парлямент в тому, що Уряд не тільки готовий рішуче йти шляхом реформ, але й готовий до співробітництва з Верховною Радою. Симптоматичними є слова одного з представників парляментської комісії з економічних питань: „Шкода, що цього Уряду не було у січні 1992 року".

Аналіза стану економіки України, дана Урядом, малює майже апокаліптичну картину: „Економічна ситуація в Україні, що склалася на початок 1993 року, є надзвичайно складною і характеризується стрімким наростанням інфляційних процесів, розбалянсуванням фінансо-кредитних відносин, глибоко платіжною

(Закінчення на стор. 4)

Віра Зельвак

ПРОБЛЕМИ РІДНОГО ШКІЛЬНИЦТВА

У нашій українській пресі чомусь дуже мало пишеться на шкільні теми. Тим часом вони повинні бути на перших сторінках наших газет.

Взагалі, шкільництво повинно бути в центрі уваги не тільки української громади, але й цілого народу, бо яке шкільництво буде, такі і з них виходитимуть майбутні громадяни та державні будівничі і провідники народу. Якщо йдеться про українське шкільництво на поселеннях, то виглядає, що ним мають займатися тільки вчителі і писати про його проблеми. Безперечно, вчителі сорок років тому були в проводі в засновуванні українознавчих шкіл на поселеннях, але робили це за згодою і підтримкою цілої української громади даної місцевости.

Головним завданням цих шкіл було зберегти українську молодь від національного відчуження, як також вивчити українську мову, культуру, традиції та виховати її у національному дусі.

Намічену вчителями мету сорок років тому вони виконали вповні. Вислідом їхньої праці є сотки випускників українознавчих шкіл високо вишколені спеціялісти, які перебрали або перебирають провід в українсько-американському житті та стають також великою допомогою Україні.

Отож школа українознавства і надалі повинна бути осередком уваги цілої громади, як була вона колись. А так воно не є. Треба ствердити факт, що є батьки, що можуть стати прикладом для цілої громади, вони блискучо вив'язуються зі своїх обов'язків супроти своєї школи. За це їм честь і слава. Але на жаль, є батьки, які тільки дітей посилають, бо мусять, але їм шкільні справи не є цікаві. Їхні діти також не роблять великих поступів в науці. Деякі батьки зовсім не посилають дітей до школи, бо вважають, що вони будуть добрими українцями і без знання рідної мови і всього іншого. Ці діти, як доростуть до зрілого віку, тоді з гіркотою в серці пригадають батькам, що вони не сповнили обов'язку супроти них. Після сорок літ існування українського шкільництва дуже пекучою справою є постійний спад числа дітей з кожним роком у школах.

У сімдесятих роках найбільша школа в діяспорі (Чикаґо) нараховувала 790 учнів; ця сама школа сьогодні має тільки понад 200 літей.

Це явище не є тільки в Чикаґо, але майже у всіх школах. Одно є певне, що, Богу дякувати, українських дітей в шкільному віці не бракує, але бракує охочих батьків посилати дітей до українознавчих шкіл. Іншими причинами спаду числа дітей по школах повинна зайнятися громада (збірні довози дітей), чейже вчителі не „куплять" дітей, щоб школу заповнити. Іншою болючою справою є брак фахових учительських сил і тому дуже часто, замість фахового вчителя, вчить нефахова людина.

Батьки, діти яких кінчають школи українознавства, повинні їх заохочувати ставати вчителями та брати участь у літніх учительських курсах. В українських банках повинні бути відкриті конта для тих всіх студентів, які хотіли б поїхати на дальші студії в Україну, щоб здобути потрібний диплом вчителя. По школах українознавства, як і в Україні, дуже потрібні двомовні вчителі, а кандидатів на них треба підшукавати серед випускників матуральних кляс. Всі вчителі теперішніх шкіл українознавства повинні йти слідами своїх попередників та перебрати з їхньої педагогічної практики все, що найцінніше, а також виробляти в собі відданість, посвяту, обов'язковість для української дітвори. Головно виявити охоту самостійно себе дошколювати.

Надіємось, що незадовго появляться нові підручники для старших кляс, а з новим роком прибуде більше і більше дітей до шкіл згідно з кличем: „Кожна українська дитина вчиться в українській школі".

Майбутність України залежатиме від того, які громадяни-патріоти та державні будівничі і провідники вийдуть з них.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про руки, що все ще шукають і... находять

Уже минуло понад п'ять років від часу, як у цій рубриці писала я „про четвертий раз", розповідаючи трохи з гумором, а трохи із сумом своїм вірним читачам, що хоча наша приповідка каже „до трьох разів штука" мені вдалося її побити, бож вчетверте бідного сивого „коника", а радше моє авто, „цікаві" люди відомкнули та вкрали із нього важливі лише для мене записки, манускрипти та інші прилоги для моєї журналістичної праці, поруч із різними особистими речами. Пишучи про те, я прирекла публічно на сторінках „Свободи", що ніколи більше не буду залишати нічого в баґажнику.

Треба було добре шукати у т. зв. архіві О-КИ, в якому існує несамовитий балаґан, щоб найти цей фейлетон „Про четвертий раз" і пригадати собі дану обіцянку, щоб нічого не залишати, ані в баґажнику ані на сидженнях авта.

Але від того часу так багато змінилося, що я забула про цю обіцянку, а вже ніяк не думала, що ще тепер можуть у Ню Йорку когось цікавити записки із громадської, пластової чи журналістичної діяльности однієї української фейлетоністки зі „Свободи".

Показалося, однак, зовсім інакше. Одного недавнього пополудня я, як звичайно, запаркувала свого „коника" на 9-ій вулиці, поруч „Молодого Життя" і маючи намір лише побігти на п'ять хвилин, відобрати листа з канцелярії Пластового Дому, кинула до баґажника свою історичну вже течку, яку називають „гутіркою" повну паперів, записок та адрес. Залучивши алярм — пішла і, правда, повернулася не за п'ять, а десять хвилин, щоб... найти замок до баґажника відкритий, а в баґажнику брак течки.

Кажуть, що „на долині міста" крадежами займаються лише мурини чи пуерторіки, які потребують кожний цент на наркотики або алькоголь. Але тут цей чужинець ледве чи за мої папери міг би купити хоча б один грам горілки чи зібрати гроші на „фікс"; Але якийсь знавець української мови та цікавський, то він був, тому що забрав лише українські записки, а англійськомовну газету та журнал залишив чемно у порожному баґажнику враз із елеґантними черевиками, які тримаю „на всякий випадок" у авті.

Добрі друзі шукали за вкраденими, для мене так вартісними паперами у всіх довколишніх відрах із відпадками, а я з ними. Питала, шукала по вулицях — але надаремно. Відай для когось вони мали значення, а може і вартість.

І, що скажете на таку пригоду в 1993 році? Вона для мене особливо прикра не лише у почутті, що не все змінилося у обставинах, які були нам відомі впродовж сорок років, але ще й тому, що вкрадений записник із усіми нотатками, листою полагоджених і неполагоджених справ, листами з України і тим подібним — це для мене — й лише для мене втрата, яку довго буду відчувати.

Немає що — не добре мати „таких" неприятелів та ще і невідомих у місті Ню Йорку і я знеохочена повертаюся до обіцянки, якої сподівалася, що у 1993 році вже не треба буде притримуватися. Бо виглядає однак, що так воно не є і що обставини змінилися лише на поверхні життя, а по суті все далі іде як колись...

О-КА

В ЛІБЕРІЇ, ДЕ НЕ ПРИПИНЯЮТЬСЯ бойові дії між ворогуючими угрупуваннями, загинув відомий англійський вчений-зоолог, 50-річний Браєн Гернгем. Його застрілили, коли він спробував захистити від терористів групу втікачів, що сподівалися знайти притулок в будинку наукового центру.

Д-р Тамара Булат

ТАЛАНТ НУРТУЄ

(Про композитора Л. Грабовського)

II

Нюйоркською прем'єрою був „Кончерто містеріозо" (1977 р.), який прозвучав у виконанні ансамблю „Контінуум" під керуванням диригента Джоеля Сакса. Твір присвячений пам'яті української мисткині Катерини Білокур. Геніяльна майстриня самоук передала у картинах незбагненну красу кольорових переливів рідної природи, квітучих садів свого села Богданівка, що на Київщині (померла 1961 року). Завдяки буянню барв композиції її панно завжди дають відчуття об'ємности. А кожний відтінок барви несе деталь — прожилка листочка, вусика, бруньки. Виписані саморобним пензлем пелюсток до пелюстка, квітка до квітки, суцвіття до суцвіття створюють художній дивосвіт. Він у свою чергу породжує новий, музичний образ (до теми „Катерина Білокур" звернулася також Леся Дичко у своєму балеті)

„Кончерто містеріозо" Леоніда Грабовського є етапним у його творчості. Автор прагне дійти найглибших шарів національної мистецької ментальности. Розмаїття форм і кольорів природи він передає засобами музичного письма. Мультифонізм оркестрової палітри вражає винахідливістю. Звучання музичних інструментів у різних реґістрах, комбінаціях оркестрових груп і солістів, багатоманітність способів звуковидобування — усім цим вільно володіє композитор. У розвитку художньої форми вражають неочікувані повороти і повторення ланок, поєднання у незвичному контрапункті цілком протилежних звукових ліній. Структуральний мінімалізм, в якому охоче пише Л. Грабовський, дозволяє йому вияскравити художню ідею. Саме цю невичерпність фантазії формотворення і сонористики мав на увазі видатний польський композитор Вітольд Лютославський, коли у нещодавно надісланому листі до автора „Кончерто містеріозо" написав: „Яка оригінальна річ, як важко такого тепер досягнути!".

„Такого", може, ще важче досягнути з клявішно-молоточкового інструменту, яким є фортепіян. У своєму творі „Фір Елізе" (за назвою тотожний з відомою мініятюрою „до Елізи" Людвіґа Бетовена, але не написаний під його впливом) Леонід Грабовський знайшов оригінальні напівтонові відблиски в „однотембровій" скалі піяно. Твір був написаний композитором на замовлення американської піяністки Елісси Шутц у 1988 році. В авторському концерті Грабовського його виконала Черил Зельтцер. Піяністка, що має м'яке, приємне туше змогла передати характер настроєвих змін. Щоправда, у виконанні відчувалась певна відстороненість реального звучання від контексту твору. Хотілось часом більшого суб'єктивізму, ліризму висловлювання. Підґрунтям образностильових контурів твору Грабовського є музика Дебюссі і Р. Шумана (твір „Чому"?

З особливим нетерпінням слухачі чекали на виконання двох нових, спеціяльно написаних до авторського концерту, творів на вірші сучасного українського поета Василя Барки та Григорія Сковороди. Поезія Василя Барки — багатоасоціятивна, сповнена філософських роздумів, що переплітаються з містичними уявленнями праслов'янства. Вона дає ґрунт для роздумів, розмаїтих творчих тлумачень. Вокальний цикл „Передчуття світла" на вірші поета написаний для сопрано у супроводі клярнету, скрипки та піяно, а також синтезатора. Замовив його д-р Гавард Гофман, а присвятив він своїй дружині Джейн. У концерті прозвучали лише окремі частини вокального циклу. Американська співачка Черил Маршалл виконувала їх мовою ориґіналу. Ліричний настрій передавався не лише за логікою вокального висловлювання, а насамперед — через вокально-інструментальні комплекси. Це допомагало створити потрібний, за задумом композитора, характер „розчинення" духовного начала людини в природі. Після прослуханого твору відомий музикант Дарія Каранович-Гординська сказала схвильовано: „То так, наче людина йде на той світ. Вона в дорозі". Особисто я відчула близькість мови Грабовського до стилю киянина Валентина Сільвестрова, у якого „реальне" і „надреальне" дивовижно матеріялізуються у неповторно своєрідному звучанні. Показово, що те саме підкреслив Вірко Балей у своїй статті про Леоніда Грабовського в газеті „Український тижневик", 16-го лютого 1992 року: „З усіх українських композиторів, яких я знаю, його підхід до покладання слів на музику (процес, що полягає у знайденні відповідної взаємодії між „поверхнею" („surface"), очевидним значенням слова, та „змістом" — структурною реалізацією „поверхні") є найпослідовнішим. Лише Сільвестров зміг наблизитися до подібного своєрідного підходу до цієї подразливої проблеми".

Григорій Сковорода, якого називають останнім поетом епохи барокко, багато роздумував над питанням „людина і світ". Сучасні українські композитори, а серед них я б назвала також Івана Карабиця, автора монументального концерту „Сад божественних пісень" для симфонічної оркестри, знаходять у творчості поета-філософа-музиканта глибинні ідеї.

Кантата „Tenere mortem" Леоніда Грабовського на вірші Григорія Сковороди була задумана ще двадцять років тому. Нарешті, цей задум був реалізований у вигляді композиції для мішаного хору без супроводу на тексти з латинського вірша „Про Святу Вечерю, або про вічність". У вірші-медитації, за визнанням самого композитора, йому розкрився релігійно-містичний погляд мислителя на всесвіт. Вірш звучить майже як сакральний канонічний текст. „До того ж, — сказав Леонід Грабовський, — компонування музики до латинського тексту є не абиякою приємністю".

Нові твори нашого музики, зокрема, дві останні названі праці свідчать про те, що новаторські засоби художньої виразности йдуть у парі з пошуками тем, які в українській музиці досі не порушувались. Композитор орієнтується на світоглядні, образно-філософські джерела рідної культури. До цього кола творів з глобальною проблематикою ідей слід також віднести кантатного типу твір „Коли" — Інтродукція і дев'ять Мініятюр на поезію Веломіра Хлєбнікова, — написаний 1987 року. Твір наскрізь трагедійний. Його натхненно і з глибоким драматизмом виконала співачка Нан Гюз у супроводі ансамблю „Контінуум".

Останнім часом композитор багато і гарячково працює. Він ніби поспішає реалізувати свої інтелектуальні і творчі наміри, а водночас прагне якнайбільше пізнати те,

(Закінчення на стор. 4)

Школа ім. Маркіяна Шашкевича в Перемишлі

Молодші кляси школи ім. Маркіяна Шашкевича в Перемишлі.

У вересні 1991 року стала працювати в Перемишлі народна школа ім. Маркіяна Шашкевича, яка має за собою довгу й цікаву історію. Коли в 1911 році вся Галицька Україна під заборолом Австрії відзначала велично століття з дня народження Маркіяна Шашкевича, українці Перемишля збудували своїм коштом народну школу і назвали її іменем Пробудителя української мови і літератури. В тому часі постановою ради міста переіменовано вулицю Глиняну на вулицю Маркіяна Шашкевича. Все це відбулося при великому здвизі народу, а віденський щоденник „Дас Інтересанте Блят" 16-го листопада подав, що в імпрезі взяло участь 10 тисяч осіб, і помістив світлини з цього величавого свята.

Школа Маркіяна Шашкевича існувала до 1945 року, коли влада „людової" Польщі закрила школу, а вулицю Маркіяна Шашкевича згодом переназвано іменем мадярського комуніста Ракоцего.

Українці Перемишля не мирилися з таким порядком, і після довгих старань у вересні 1991 року отримали право повернути школі давню історичну назву. Тепер тут навчається 168 учнів з Перемишля, яких вчать 16 учителів. Школа, крім навчальної програми, має теж суспільно-виховну.

Вчителі й учні школи Маркіяна Шашкевича в Перемишлі переслали Інститутові-Заповідникові Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі святочні різдвяні привітання та поінформували, що вони в 1992 році „відвідали рідну землю Шашкевича: Підлисся, Білий Камінь, Білу Гору та Львів і його могилу". На весні

Екслібрис зі зображенням школи ім. Маркіяна Шашкевича.

1993 року плянують провести з'їзд шкіл імени Шашкевича у Підлиссі, пам'ятаючи, що в цьому році припадає 150-річчя від дня смерти о. Маркіяна Шашкевича. Школа теж зацікавилася працею Інституту-Заповідника Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі та попросила про можливу матеріяльну допомогу. Кураторія Інституту-Заповідника сердечно привітала наших учнів та вчителів, пересилаючи свої видання в триплікатах та трохи грошей на їхній запланований з'їзд у Підлиссі. Подаємо одночасно адресу для тих, хто міг би поспішити цій школі з подібною допомогою: Szkola Podstawowa N17 im. Markijana Szaszkewycza, 37-700 Przemysl, ul. Smolki 10, Poland.

Допомогу можна також переслати на адресу Інституту-Заповідника зі заміткою „Для школи в Перемишлі". Адреса: Markian Shashkevych Centre, 418 Aberdeen ave., Winnipeg, Man. Canada R2W 1V7.

М. Г. М.

ЗУСТРІЧІ З КОБЗАРЯМИ УКРАЇНИ

XI

Якщо пригадуєте, у попередніх двох статтях я писав про зустрічі з кобзарями Львова, де згадав про капелю незрячих бандуристів „Карпати" та про нині найбільш визначного майстра бандури проф. В. Герасименка з Львівської консерваторії ім. Лисенка.

Було б зовсім неправильно, якби я не згадав про сімейне тріо бандуристів, яких у Львові називають ще „Жайвори". Їх виступів я, на жаль, не мав нагоди бачити, але переглядав багато їх записів на відео для львівської телевізії і багато чув від культурних діячів міста. Признаюся, що я був зачарований їх виступами. Батько під вусом, як справжній козарлюга, і двоє синів створили чудове тріо і дуже популярні на Львівщині. Дивлячись на одну телевізійну програму, я не хотів вірити, що під час одного виступу вони тричі міняли строї. І які строї! Признаюся, таких я ще не бачив!

Я був щасливий, що зовсім випадково запізнався з Михайлом Бараном і зразу ж таки поїхав до його хати, де взяв інтерв'ю. Найперше прошу розказати про себе. Довідався я, що Михайло Баран — дослідник історії кобзарства і автор багатьох статтей про кобзарів, збирач фолкльору, автор пісень та віршів про рідний край, стрільців та УПА.

— Що спонукало вас так завзято взятися за бандуру?

— Коли я навчався у Тернопільській гімназії, почав грати на гітарі. Пізніше оволодів мандоліною, скрипкою, сопілкою, а потім навчився грати на бандурі. І так головним інструментом залишилась для мене бандура. Чому? Бо тільки вона була здатна тонко, проникливо передавати всі мої переживання і почуття.

— Мені відомо, що ви досліджуєте історію кобзарства на Україні. Чи має воно й сьогодні перспективи для розвитку?

— Навіть дуже великі. Якщо в перші повоєнні роки кобзарів висилали на Сибір, розстрілювали, то нині у вільній Україні намагаються кобзарство відновити, а бандура стала в нас дуже популярною.

— На відео я бачив і захоплювався вашими строями. Хто їх виготовляє вам?

— Маю добру і артистично надхнену дружину. Вона є моїм дорадником, вона їх вишиває.

— Розкажіть про свою діяльність.

Разом зі синами Орестом і Тарасом ми були учасниками семінарів, конкурсів, фестивалів. Сам я неодноразово брав участь в організації, а також очолював семінари, конкурси, фестивалі, творчі зустрічі з діячами мистецтва О. Міньківським, С. Баштаном, М. Гвоздем, Ю. Омельченком, Є. Адамцевичем, С. Чуприною, Г. Ткаченком й іншими діячами кобзарського мистецтва. Брав участь у створенні й організації музеїв на Львівщині, у відкритті і посвяченні пам'ятників Т. Шевченкові, М. Шашкевичеві, посвяченні могил козацьких, стрілецьких, жертв сталінських репресій. Сам, а також зі синами проводив зустрічі з університетською молоддю, з військовослужбовцями Чорноморської фльоти.

М. Чорний-Досінчук в гостях у бандуриста Михайла Барана.

Михайло Баран заснував і дав життя багатьом ансамблям бандуристів у Галичині: капеля „Діброва", ансамблі „Троянда", „Червона калина", „Вишиванка", „Срібні струни", чоловічий хор „Жайвір", студії кляси бандури та інші.

Йому присвоєно звання Заслужений працівник культури України, Відмінник народної освіти України. Останнім часом М. Баран працював заступником голови правління Музичного Товариства Львівщини.

Орест, старший син, закінчив музичне училище та консерваторію ім. М. Лисенка, клясу бандури. Тепер працює солістом філармонії. У його репертуарі українські думи „Буря на Чорному морі", „Про Олексія Поповича", „Смерть козака-бандуриста", „Байда Вишневецький", „Кров людська не водиця", інструментальні твори, історичні та народні пісні. Він — Заслужений артист України.

Молодший син Тарас також закінчив музичне училище з кляси бандури, Львівську консерваторію ім. Лисенка, кляси цимбал. Він — визначний сопілкар, досконало володіє всіма видами сопілок: жоломигою, свиріллю, кивицею, теленкою, фрілкою, гайдицею, окариною. То й не дивно, що він — художній керівних оркестри заслуженого ансамблю танцю України „Юність". Заслужений діяч України.

Обидва сини обдаровані чудовими голосами, гарно співають. У вільний від роботи час виступають разом. Самі пишуть музику, а крім того займаються різьбою. Орест почав вчитися грати на бандурі з семи років. Тарас тоді мав лише чотири роки, але не хотів відставати від брата. Тоді батько давав лекції обом. Коли Тарасові виповнилося шість років, він захопився бандурою. Під час концертів приходилось садовити його на стіл. В той час він вперше виступав на телебаченні як справжній артист.

Невдовзі, коли діти закінчили музичні студії і здобули звання заслужених артистів, почали спільно виступати як сімейне тріо. Разом з актором театру ім. Марії Занковецької С. Максимчуком відбули турне по південно-східній Канаді, виступали у Філядельфії, були у Польщі, Чехо-Словаччині. Окремо Орест і Тарас давали самостійні концерти в Югославії, Угорщині, Північній Кореї, Німеччині, Бельгії, Греції, Франції і Швеції. Побачили світа. І репертуар для них був відповідний: козацькі, гуцульські, лемківські, подільські та бойківські пісні, різдвяні колядки, щедрівки та жартівливі пісні. Все це робило програму цікавою. Звичайно, здобули велику популярність.

Про їх діяльність писали всі українські газети, журнали „Україна", „Музика", „Українська Культура", „Бандура". Разом зі синами Михайло Баран дав уже понад дві тисячі концертів. Всі концерти були доброчинні. Доходи з концертів йшли на будівництво церков, пам'ятників Шевченкові, Стусові, Яворницькому, Сагайдачному, на Фонд Дитині, для дітей — жертв Чорнобиля.

Тяжко полічити усіх глядачів, що їх слухали. Зацитую один коментар на їх виступи: „Зачарований виступом сімейного тріо. В ньому щось від істинно прикарпатського кольориту і від розмаю козаччини. А які розкішні вуси! Особливо в кобзаря-батька". Хоч вже на емеритурі, але не збирається відпочивати. Він ввесь час у неспокої, сповненому творчим горінням.

Микола Чорний-Досінчук

„Щоб пам'ять...

(Закінчення зі стор. 1)

мо виїмкову рішучість у переконаннях та либонь і у ділах. Вона розповідає нам зі захопленням про те, що о. Я. Лесів був єдиним духовником, що не побоявся прийти на відзначення роковин смерти Євгена Коновальця у 1989 році, який побував зі студентами в часі славної голодівки в Києві осінню 1990 року, а сам в тюрмах побив сумний рекорд найдовшої голодівки в ҐУЛаґу, бо аж 192 дні. Перебуваючи понад 20 років в тюрмах і на засланні о. Я. Лесів подружився з цілим рядом українських політв'язнів — М. Дяком, Зіновієм Красівським, Євгеном Сверстюком та іншими, які ніколи не можуть його забути, як і ці молоді його послідовники.

О. Дяк передає нам збірку поезій о. Я. Лесіва із вступом Є. Сверстюка та мистецьким оформленням Панаса Заливахи, що був також його другом, і словом від упорядника О. Дяка. Перечитуємо зворушливі поезії п.з. „У небі пісня обірвалась" і находимо, як пише Є. Сверстюк, „не одну поетичну перлину".

Тому можна сподіватися, що молоді ентузіясти передадуть ці перлини українській громаді в ЗСА у публічних вечорах, що їх розпляновано перевести у Вашінґтоні, Лос Анджелесі, Чикаґо, Дітройті і Ню Йорку, та знайдуть широкий відгук, бо постать мученика-священика цього вимагає. Наші гості ще інформують, що привезли зі собою 400 примірників цієї збірки поезій, які будуть розпродавати по 5 дол. і ряд художніх творів молодих мистців з України, які вони передали для розпродажу з тим, що дохід призначений також на утривалення пам'яті о. Я. Лесіва. Це Олеся Ноги, Богдана Мусієвського, Роксоляни Козій, Надії Каплиш і Мирона Яціва.

Отець Я. Лесів на відпусті у Гошеві.

Як живуть рідні св. п. Сергія Топіхи?

Як відомо Організація Об'єднаних Націй командує сьогодні військовими частинами в кількох місцях земського ґлобу, в тому числі й у трагічному котлі Боснії. В цій останній входять у такі частини контингенти Франції, Єгипту і вперше — України. Мало було вісток про ті частини, що їх вислав Київ, ще менш ясно, чому з новопосталих на руїнах московсько-совєтської імперії такий контингент мусіла післати Україна і ніяка інша її посестра та чому, коли Москва грає партнера ЗСА і мілітарного велета, коли встряває своїми збройними колонами в інші держави, — чому, ця Москва не помагає Вашінґтонові і ООН заводити лад ні в Камбоджі, ні на Кипрі, ні в кривавій Сербії, ні в Сомалії. До речі, серби здавна, хоч і безпідставно, не люблять (щоб не казати — ненавидять) українців, і не диво, що на українському континґетові ООН зосередилася лють сербських окупантів Боснії. Ніякий підрозділ з інших держав, що діяв під блакитним прапором ООН, не мав таких втрат, як наш: як про це писала й „Свобода", є чотири вбитих та сімнадцять ранених, у тому числі кількох — тяжко. Кожна вістка про смерть воїна України, яка немає ніякого фронту і виконує тільки свій обов'язок у службі світовому мирові та справедливості, кривавила і кривавить кожне українське серце.

Читачі пригадують: першим з тих, хто в почесній службі України найвищим ідеалам людства поклав свою молоду голову, був Сергій Топіха — восени 1992 року. Він не тільки почав світлий реєстр полеглих за славу України під її прапором, і не тільки буде вписаний в історію українського лицарства нової доби, але й упав як чоловік і батько, назавжди окривавши серце своєї дружини і своїх батьків, та залишивши трирічного синочка Дмитрика і півторарічну донечку Марійку сиротами, що знатимуть свого батька тільки з фотографії...

Мій приятель, знаний у Вінніпеґу Дм. Герман, прибув до мене з листом в руці. Лист був з Новомосковська, 100-тисячного сьогодні міста Дніпропетровської области, надавцем була Наталія А. Топіха з вул. Радянської 53/115, 322020, Україна. Хоч які ми близькі друзі, я не знав, що він відписав звідкись цю адресу і вже післав був на неї великий, 18-фунтовий пакет. Тепер уже і я витріщив очі: в листі було ще й прекрасне фото молодої, гарної українки з Дмитриком та Марійкою коло неї. Ми обидва хвилину помовчали — така це була несподіванка...

Переповідаю своїми словами цей лист. Наталія Топіха щиро дякувала, зворушена увагою Дм. Германа до неї та її дітей. Вона жила з мамою, „бо не було де", тепер їй приділили мешкання. „Сергій, — тепер приводжу текст листа, — був життєрадісною, веселою людиною, дуже любив свою роботу, був чесним і правдивим, і завжди думав, що все йому по плечу. Тому, коли я його просила, щоб він не їхав до Югославії, він сказав, що це його робота, — хто ж міг подумати, що таке трапиться? Я й досі не вір'ю, що його ніколи не побачу. Похоронили ми його в Миколаївській області, де живуть його батьки. Діти наші ще зовсім малі і навряд чи запам'ятають свого батька, Дмитрикові майже три роки, а Марійці вже після смерти Сергія минув рік. ...Я не працюю, держава дозволяє жінці не працювати, поки дітям не минеться три роки. Я закінчила інститут, але по професії не працювала, — не знаю, коли знову почну на підприємстві... Нам помагають і тут, і я дістала кілька чеків... Я така зворушена добротою людською і бажанням помогти нам, я навіть ніколи не могла подумати, що так все буде... У нашого народу є приказка „Світ не без добрих людей" і все, що є гарного на цьому світі, тримається на добрих людях... Тому ще раз дякую Вам за вашу повагу до нас і бажаю Вам і Вашій родині... (йде звична подяка)... Як тільки отримаю посилку, я знову напишу листа. З повагою до Вас, — Наталія Топіха."

Що скажете на цей лист, любі читачі? В листі була ще заклопотаність, що Н. Топіха дістала кілька чеків від наших людей з ЗСА. Вона мусіла б їхати аж до Києва з тими чеками, бо в її місті ще банк не діє, а в Києві на виплату чеків треба чекати тепер... місяць і більш. Тому краще помогти в цій справі посилкою, хоч би й малою.

Коли пишу це, Дм. Герман дістав уже листа, що пакет дійшов. І заохочений ним, мій друг шукає адреси рідних інших воїнів, що перші лягли під стягом України. Ми всі знаємо, що робить кожна подібна посилка.

А. Курдидик

Ділимося сумною вісткою,
що 2-го лютого 1993 р. упокоївся в Бозі

сл. п.

Степан Демчишин

ур. 22-го жовтня 1907 р. в селі Лісниках пов. Бережани.

ПАРАСТАС — п'ятниця, 5-го лютого 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — субота, 6-го лютого о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар св. Реймонда в Бронксі, Н. Й.

Залишив у смутку:

сестри — ПЕЛАГІЮ
МАРІЮ з родиною в Україні
шваґра — СЕМЕНА ЛЕВИЦЬКОГО з родиною
та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні

Ділимося сумною і болючою вісткою з нашим членством, прихильниками та українською громадою в Україні і поза її межами, що дня 25-го січня 1993 року в Чикаґо, Ілл. відійшов на вічний спочинок

сл. п. д-р прав

Андрій Гаєцький

народжений в Озерянах Коломийського повіту, провідний член УВО і ОУН, повітовий провідник ОУН перед Другою світовою війною, у 1937-1939 роках, адвокат в Коломиї, окружний провідник ОУН в ЗСА, довголітній член управи Організації Державного Відродження України (ОДВУ) в Чикаґо, кол. член дирекції видавничої спілки „Самостійна Україна" та багатьох інших організацій і товариств.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

З волі Всевишнього 21-го січня 1993 відійшла у вічність
наша найдорожча МАМА

св. п.

Степанида Король

на 98-му році життя, після довгих терпінь.

Спочиває покійна „Вічним сном" на українськім цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

дочки —
ЛІДІЯ ГУРА
ДАРІЯ ЦВІЛЬ з мужем ЮРІЄМ
син — ВОЛОДИМИР КОРОЛЬ з дружиною ГАЛИНОЮ
внуки з родинами — МИРОН, ЛЕВКО, ХРИСТИНА, СТЕФАНІЯ, ОЛЕСЬ, ТАРАС
ближча і дальша родина

Ділимося сумною вісткою
з рідними, приятелями та знайомими,
що в суботу, 30-го січня 1993 року, на 82-му році життя
відійшла від нас у вічність
наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ І СЕСТРА

бл. п.

ОЛІМПІЯ ВАСЬКІВ
з дому ПОПОВИЧ

народжена в Коломиї, Західня Україна.

ПОХОРОН відбувся 1-го лютого 1993 року з церкви св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й.

Залишилися у глибокому смутку:

доня — ЛЕСЯ КУРОПАСЬ з мужем МИРОНОМ
син — МИРОН
внуки —
СТЕПАН КУРОПАСЬ з дружиною ЛЕСЕЮ
МИХАЙЛО КУРОПАСЬ з дружиною ПАТРИЦІЄЮ
КАТЯ ВАСЬКІВ
сестри —
МЕЛАНІЯ КРИВОКУЛЬСЬКА
ТЕТЯНА БУТОВИЧ
МАРТА ОЛІЙНИК з мужем ОЛЕКСАНДРОМ

Пізнати ближнього

У неділю, 24-го січня, новообраний науковий секретар УВАН д-р Анна Процик мала приємний обов'язок представити громадськості, що зібралася в академічній залі, проф. Віру Вовк з Бразилії.

Ім'я професора германістики університету св. Урсули в Ріо де Жанейро, перекладача, автора понад 50 книжок прозових та поетичних творів — відоме у світі. Сьогодні В. Вовк завітала на запрошення УВАН з темою своєї нової доповіді: „Франц Кафка : галицька жидівська громада," як сказала у вступному слові д-р Анна Процик.

В більше ніж півторагодинній доповіді професор В. Вовк відкривала складний шлях контактів Франца Кафки, письменника і філософа, з українськими жидами-гасидами, а через них з культурою українського народу. Історичне буття гасидів, становлення їх світогляду та ідеології почалось в 1649 році в Україні і було зв'язане з могутнім впливом гуманістичних ідей того часу, коли кращі сини українського народу, піднявшись на боротьбу проти володарювання Польщі і під проводом Богдана Хмельницького виношували ідею творення української держави. Чи не тому жиди-гасиди вивчали талмуд і кабалу не як релігійну закостенілу догму, а як раціональний спосіб життя.

Поширені на Наддніпрянщині, Галичині і Любачівщині, гасиди таким чином тісно контактували з місцевим населенням, що яскраво відображено в творчості видатного жидівського письменника Шолом Алейхема. Ф. Кафка сприймав Україну виключно як частину Російської імперії. Він не цікавився проблематикою українців, їх національними особливостями, але маючи тісний контакт з галицькими гасидами, через празький гурток Гюго Бергмана та галицького жида Ісаака Леві, не оминув, хоч і в дотичний спосіб, зіткнення з українством.

Сьогодні, в 110-ту річницю з дня народження Ф. Кафки, для нас його творчість цікава своєю філософічною універсальністю. Адже саме Кафка ніби ясновидиць зумів описати Америку, якої не знав, та Китай, якого ніколи не відвідав, як держави-символи, розкрив їх проблеми та системи так, що дав нам ще один ключ до розуміння державотворення взагалі. Хочемо ми того чи ні, але життя розпорядилося так, що нині маємо в світі потужне громадсько-релігійне об'єднання, яке живе своїм цікавим життям і з представниками якого стикаємось щодень і тут в діяспорі і там, в Україні. Тому ознайомлення з їх філософією і традиціями корисне для нас, як і корисне вивчення та розуміння філософічно-мистецької спадщини Ф. Кафки, — закінчила свою доповідь В. Вовк.

Але слухачі, зацікавлені виступом, продовжили його рядом питань і власних думок. Цікаво прозвучали відомості про те, що жиди у всі роки мали контакти і горнулися до попередньої української інтелігенції, наприклад, родини Лисенків, про сучасний стан відносин між українцями і жидами, зокрема молоддю, в Україні. Проф. В. Вовк наголосила, що саме гасиди в своїй філософії відносяться до „гоїв" не як до єретиків, людей нижчого ґатунку, а як до рівних собі (термін гасид означає — справедливий, побожний). Саме по собі виникає запитання: А чи жиди теж цікавляться нашою культурою, нашим життям? Думаємо, це не має значення. Ми, українці, є народом держави України, на території якої з давних-давен жили жиди. Відкриваючи для себе сьогодні яскраву сторінку їх звичаїв і життя, вивчаючи праці їх філософів, стараємось не тільки зрозуміти їх, але й збагатитися самим.

Доповідь закінчилась. Але присутні не розходились. Дискусії, діялоги продовжувались за смачною кавою та тістечками, гостинно поданими організаторами. Розійшовшись по залі, учасники зустрічі з цікавістю оглядали колекцію витинанок Віри Вовк.

К. Садовська-Немира

УРЯД ЗІМБАБВЕ прийняв рішення, згідно з яким мисливці мають застрілити 5,000 слонів. Річ у тім, що кількість цих велетенських тварин в країні вже налічує 80,000, що є забагато. Надмірна кількість слонів загрожує винищенню лісів у національних парках Зімбабве й у висліді може привести до порушення екологічної рівноваги.

Значення Січневих Роковин в Баффало

З огляду на те, що в процесі змагань українського народу за самостійність і соборність заіснували нові дати — 24-го серпня і 1-го грудня 1991 року, коли відновлено українську державу майже на всіх українських землях, ці нові дати перебрали на себе атрибути свята української державности. Через те, однак, не можна позбавляти вагомости і величі актів 22-го січня 1918 і 1919 років, бо без них, як і взагалі без попередньої ще традиції державотворення, важко було б Верховній Раді України здобутись на акт проголошення України самостійною державою 24-го серпня 1991 року, і важко було б скріпити цей акт всенародним „так" в часі референдуму 1-го грудня того ж самого року.

З таких міркувань Відділ Українського Конгресового Комітету в Баффало вирішив не відступати від традиції і віддати шану попереднім поколінням, які змаг до державности завершили актами 22-го січня 1918 і 1919 років — тим більше, що цього року минуло 75 літ від проголошення першого акту — тобто Четвертого Універсалу — 22-го січня 1918 року.

Цьогорічні святкування січневих роковин різнилися своїм характером від святкувань в попередніх роках. Були вони скромніші, але не менш через те гідні. Святкування відбулися в неділю, 24-го січня 1993 року. Почалися вони Св. Літургією, що її — в наміренні українського народу, в каплиці Матері Божої — відслужив о. Мар'ян Процик. На Службі Божій офіційно були заступлені дві молодіжні організації: місцевий Осередок СУМА і місцева Станиця Пласту. Представники молоді прибули зі своїми прапорами. Безпосередньо після Служби Божої, в Українському Домі „Дніпро", відбулися Святочні Сходини громадян з інакшою, ніж це бувало перед тим, програмою. Сходини відкрив голова Контрольної Комісії місцевого Відділу УККА Василь Шарван. На програму склалися дві доповіді, в яких прелегенти докладно з'ясували процес державотворення в Україні в 1917 і дальших роках. Першим доповідав автор цього допису. Його доповідь торкалася справи чотирьох універсалів, проголошених Українською Центральною Радою — трьох в 1917 і четвертого — 22-го січня 1918 року.

Дальші етапи українських визвольних змагань — час гетьманату і Директорії УНР — були темою другої доповіді, яку виголосив Ігор Чмола. Цю першу частину програми присутні закінчили відспіванням українського національного гимну. Ведучий святочними сходинами Василь Шарван подякував присутнім за участь, а прелегентам за доповіді.

В другій частині програми присутні мали змогу перенестися до столиці України — Києва і до інших місць, при допомозі відеозапису, і оглянути кілька картин із життя сучасної України. Перед очима глядачів пройшли фрагменти сесії Верховної Ради України, на якій президент Леонід Кравчук склав присягу після виборів в грудні 1991 року. Ентузіязм учасників сесії Верховної Ради переливався — самозрозуміло — і на нас, глядачів — учасників святочних сходин. Подивляли ми державний хор „Думку", танцювальний ансамбль. З гордістю прислухалися до присяги військових частин, які клялися захищати молоду українську державу. Все те, що донедавна було мрією, на наших очах, стає дійсністю!

Висвітлення картин із відеострічки гідно завершено святкування 75-их роковин проголошення незалежности України Четвертим Універсалом Української Центральної Ради.

Михайло Лоза

Програма...

(Закінчення зі стор. 2)

що робиться в сучасному музичному світі. Під час роботи конференції на тему „Україна та її сусіди" в Іллинойському університеті (червень 1992 року), де Леонід Грабовський виступав з науковою доповіддю, я була свідком, з яким захопленням у вільний від засідань час він працював у музичній бібліотеці, слухав компакт-диски з новими записами сучасної музики різних країн. Розвинена в Америці електронічна і комп'ютерна музика, якою здавна цікавиться композитор і яку технічно важко опанувати в Україні, помітно збагачує ресурси композиторського письма.

У жовтні 1992 року у Києві відбувся Третій Український Музичний Фестиваль. Л. Грабовський, на жаль, не зміг бути присутнім на ньому. Проте він передав на рідну землю своєрідне музичне послання — нещодавно закінчений музичний твір із промовистою назвою: „Ворзель", Симфонічна елегія". Ворзель — місцевість, порівняно недалеко від Києва, де містяться будинки творчости композиторів. Носталгічні настрої, спогади, і думи... думи в кожній клітині музичної матерії твору, в кожній інтонації. Не пам'ятаючи зла, стужений за Києвом, композитор дарує українську прем'єру свого дитинства рідному місту. Свято „Київ Музик Фест'-92", що почалося у переповненій залі оперного театру, відкрилося Симфонічною елегією Л. Грабовського. Її виконала симфонічна оркестра Київського державного академічного театру опери та балету імені Т. Шевченка під керуванням Вірка Балея (ЗСА) Це був тріюмф нескореного композитора, перемога артизму над ницістю. Для слухачів — це була нова зустріч з музикою Леоніда Грабовського.

Талант...

(Закінчення зі стор. 2)

кризою, значним падінням виробництва, різким загостренням становища в інвестиційній сфері, перш за все на об'єктах виробничого призначення, неефективною зовнішньоекономічною політикою, падінням життєвого рівня населення, особливо найменш забезпечених громадян. Небувалих розмірів досягла емісія грошей. Натуральний обмін все більше замінив товарно-грошові відносини. Порушено міжгалузеві і міжреґіональні зв'язки. Валютних надходжень не вистачає навіть для обслуговування найнеобхіднішого критичного імпорту.

Економічна криза переплітається із структурною кризою, яка пов'язана з надмірно високою часткою важкої промисловости, застарілістю виробничого апарату, несприйнятливого до науково-технічного проґресу, гіпертрофованою мілітаризацією народного господарства, залежністю української економіки від постачання багатьох видів ресурсів.

Скорочення виробництва, яке почалося ще в 1990 році, а в 1992 році набуло широкомасштабного характеру, відкинуло народне господарство у найважливіших показниках на сімдесят років назад".

Для того, щоб вивести економіку з кризи і хоча б стабілізувати її потрібен Уряд-камікадзе. Як відзначив в бесіді зі мною лідер об'єднання партій „Нова Україна" народний депутат України Володимир Філенко, „при усіх наскоках на Уряд справа і зліва, альтернативи йому немає. Іншої команди, яка б взялася за цю халепу, немає". Він наголосив також, що при усій недостатній ринковости програми, „Нова Україна" буде підтримувати Уряд. Такої ж позиції дотримується Вячеслав Чорновіл, який каже, що „ми критикуємо окремі декрети, але ми підтримуємо Уряд тому, що „він єдиний , хоча б щось робить, щоб вивести вивести із кризи."

● РОЗШУКИ ●

Шукаю земляків, покійного,
АНТОНА НЕЧИПОРЕНКА,
з якими він переписувався з Австралії. Пишіть на адресу:
P. Mykytenko
21 Pitman St., Newcomb, 3219
Australia

Looking for fathers family
KAZIMIROW FILIP
born in Kamenets-Podolski in May 1917. Respond in English to:
Olga Sivinski
514 N. Main Street
Amherst, Ohio, U.S.A. 44001

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

ЙОСИП САМБІРСЬКИЙ член УНС Відд. 171-го в Джерзі Сиτі, Н. Дж. помер 6-го липня 1992 року на 72-му році життя. Нар. 13-го вересня 1919 року в Занесвілл, Огайо. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку синів Джеймса, Джефрі і Джана. Похорон відбувся 9-го липня 1992 року на цвинтарі Маґнолія Парк у Варнер Робінс, Джо.

Вічна Йому Пам'ять!

Ґеновефа Куфта, секр.

БОГДАН ШИМАНСЬКИЙ член УНС Відд. 301-го Т-ва Ім. Дмитра Вітовського в Чикаґо, Ілл. помер 25-го вересня 1992 року на 61-му році життя. Нар. 1931 року на Україні. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Ірену; синів — Володимира, Андрія і Ореста; дочку Віру та внука Андрійка, брата Любомира з родиною, шваґра Петра Венґльовського з родиною, тещу Софію Венґльовську та ближчу і дальшу родину в Америці і Польщі. Похорон відбувся 28-го вересня 1992 року з церкви св. Йосифа на цвинтар св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар Відділу

ОЛЕГ ПЕТРО БАК—БОЙЧУК член УНС Відд. 32-го Т-ва Ім. Олега Ольжича в Філядельфії, Па. помер 16-го жовтня 1992 року на 47-му році життя. Нар. 1945 року в Зах. Німеччині. Членом УНС став 1977 року. Залишив у смутку дружину Христину, синів Петра і Юрія, маму Юліяну, сестер Оксану і Марію, брата Ігоря з дружиною та дітьми, та ближчу і дальшу родину на Україні і на чужині. Похорон відбувся 23-го жовтня 1992 року на цвинтарі св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Яців, секр.